

[Wilhelm]

Det er vanskeligt for ikke at sige umuligt at lovgive om ting, der har at gøre med menneskelige relationer og følelser, og for så vidt har justitsministeren naturligvis ret i, at programprægede erklæringer næppe er til hjælp i praktiske forhold. Men situationen er den, at man jo allerede lovgiver, for der er jo allerede regler, der skal regulere disse praktiske forhold omkring menneskelige relationer og følelser. Vi undgår det ikke under nogen omstændigheder, og derfor er det altså ikke noget nyt, at der er programprægede erklæringer. Spørgsmålet er indholdet af dem.

Udgangspunktet for vores fællesforslag har været, at barnet har ret til 2 forældre. Jeg er selvfølgelig ligesom fru Ebba Strange indstillet på, at det eksempel, justitsministeren nævner, og som eksisterer, om end sjældent, nemlig at moderen ikke ønsker at opgive en far, ikke er noget, vi skal begynde at rokke ved med tvang og trusler osv. Men i det almindelige forhold, hvor begge forældre er kendt, er udgangspunktet, at barnet har ret til 2 forældre. Jeg vil dog understrege, at vi udtrykkeligt har sagt, at hvis bare én af parterne ønsker det, må det gå som nu, nemlig sådan, at spørgsmålet om forældremyndigheden bliver afgjort af øvrigheden.

Det besvarer i virkeligheden de praktiske indvendinger, som har været fremsat af bl.a. hr. Bjørn Elmquist og også af justitsministeren. Justitsministeren sagde: Hvorfor skal der overhovedet gives forældremyndighed til fædre, som overhovedet ingen kontakt har til barnet? Ja men ville det ikke følge af sig selv, at den far eller måske moderen til det barn krævede forældremyndighedsspørgsmålet afgjort af øvrigheden? Tilsvarende spørgsmålet om Skagen og Nysted, eller hvad det nu var: ja, hvis en af parterne er utilfreds med, at der er delt forældremyndighed og den ikke er praktisabel, vil det jo blive afgjort på sædvanlig vis.

Men i modsætning til i dag ønsker vi altså at åbne mulighed for, at når forældrene faktisk kan enes – og det hænder da – kan de aftale en delt forældremyndighed. I dag bliver de simpelt hen tvunget ud i et slagsmål, i hvert fald tvunget ud i en stilling, hvor en af dem i forholdet til børnene bliver gjort temmelig retsløs i forhold til den anden.

Jeg ved godt, at det i den offentlige debat har været fremført i forbindelse med dette forslag, at folk, der ikke længere kan holde

hinanden ud, kan man vel ikke forvente i mindelighed og i fællesskab skulle kunne varetage barnets interesser. Det er nu ikke længere sådan, at folk kun går fra hinanden, hvis de overhovedet ikke længere kan holde hinanden ud. I dag, hvor de økonomiske bindinger i ægteskabet ikke er helt så stramme, som de var for en generation eller to siden, stiller folk faktisk lidt større krav til deres samliv end blot dette lige netop at kunne holde hinanden ud. Derfor forekommer det også i et helt andet omfang end tidligere, at de, selv om de ikke længere ønsker samlivet, har så rimeligt gode relationer til hinanden, bl.a. af hensyn til deres fælles børn, at de sagtens kan klare disse ting i fællesskab og i mindelighed, og at det derfor er destruktivt, at den nugældende ordning tvinger dem til at tage en konflikt om forældremyndigheden. Det er nok det vigtigste punkt, især efter at vi kan konstatere, at der er en bred enighed om at få indført en udvidet samkvemsret.

Den konservative ordfører talte om de papirløse fædre, som også får styrket deres retsstilling ved det her, og sagde, at de jo bare kunne skaffe dette udmærkede papir. Men dér er jo også sket noget nyt. Det er jo, fru Lis Møller, ikke så sjældent længere, at det er moderen, der ikke ønsker papiret. Ellers synes jeg, at der kunne være ret god ræson i fru Lis Møllers bemærkning derom, men det er jo ikke denne fars eneførelse, om man vil have papir på forholdet.

Det har også været eller vil selvfølgelig blive indvendt, at når der i øvrigt er uligestilling, som der stadig er mellem mænd og kvinder arbejdsmæssigt, aflønningsmæssigt osv., er det fiktivt eller kunstigt at lave ligestilling på et enkelt punkt, som i virkeligheden er til skade for kvinderne. Det er der meget rigtigt i, og det har vi også selv sagt adskillige gange, men det er jo ikke barnets tarv, der dér står i forgrunden, hvis man argumenterer på den måde.

I øvrigt går udviklingen i den retning, at flere og flere forældremyndighedssager afgøres til faderens fordel, selv om det går langsomt her i landet og vi slæber efter, men hvad ville det argument være værd, når vi kom til den situation, som de allerede har i Sverige, at forældremyndigheden stort set går fifty-fifty til mænd og kvinder. Så ville det argument være væk, og så måtte man også,